

**VAROVNÝ
SIGNÁL**

Bývalý vojenský policista Jack Reacher se vrací,
aby obhájil čest dávno zmizelého muže.

LEE CHILD

VAROVNÝ SIGNÁL

VAROVNÝ SIGNÁL

LEE CHILD

Přeložila Jitka Pixová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1999 by Lee Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *Tripwire*

přeložila © 2000 Jitka Pixová

Odpovědná redaktorka: Ilona Staňková

Jazyková korektura: BABYKA

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074615719

Mé dceři Ruth.

*Kdysi nejúžasnejšímu dítěti na světě,
nyní ženě, u níž si pokládám za čest,
že ji mohu považovat za svou přítelkyni.*

ÚVOD

Hook Hobie celý svůj život zasvětil tajemství, byl s ním svázaný téměř třicet let. Vděčil mu za svou svobodu, postavení, peníze, za všechno. A stejně jako každý opatrný člověk v takové situaci byl odhodlán udělat cokoli, aby své tajemství uchránil. Mohl totiž přijít o hodně. O život.

Ochrana, na niž spoléhal už téměř třicet let, spočívala ve dvou bodech. Přesně na těch dvou věcech, které napadnou každého, kdo se snaží střežit své tajemství. Stejně tak se brání stát proti ozbrojenému vpádu, každý občan proti vloupání, boxer před ránou, která by ho poslala k zemi. Brání se prozíravostí a schopností rychle reagovat. To jsou dvě etapy, které na sebe navazují. Nejdřív odhalíte nebezpečí a pak se mu postavíte.

*První etapa představovala systém včasného varování. Během let doznal určitých změn, stejně jako se změnily i okolnosti. Teď už byl dostatečně pro-
ověřený a maximálně zjednodušený. Tvořily ho dvě vrstvy, něco na způsob dvou koncentrických nástražných obvodů. První nástražný drát byl umístěn ve vzdálenosti jedenácti tisíc mil od domova. V něm spočívalo nejranější varování. Výstražný signál. Ten ho měl upozornit, že se dostali nebezpečně blízko. Měl mu naznačit, že proběhla první etapa a brzy bude zahájena druhá.*

Ve druhé fázi musel rychle reagovat. Bylo mu naprosto jasné, co to obnáší. V duchu se tím zabýval skoro třicet let, ale vždycky dospěl k jedinému uspo-

kojivému řešení. Musí utéct. Vypařit se. Tenhle chlap stál nohama pevně na zemi. Po celý život si zakládal na své odvaze a prohnanosti, neústupnosti i síle. Bez postranních myšlenek udělal pokaždé, co bylo třeba. Ale bylo mu jasné, že jakmile k němu dolehnou právě tyto vzdálené výstražné signály, musí vzít nohy na ramena. Nikdo by nevyvázl se zdravou kůží z toho, co se na něj chystalo. Ani jediný člověk na světě. I kdyby byl stejně tvrdý jako on.

Nebezpečí se po léta dmulo a opět vzdalovalo jako příliv a odliv. Zažil dlouhá období, během nichž si byl jist, že ho kdykoli může zasáhnout tvrdý úder. A pak mu zase nějaký čas připadalo, že se mu nic nemůže stát. Občas mu pojem času přinášel pocit bezpečí, protože třicet let už znamenalo něco jako věčnost. Ale jindy mu to období připadalo jako okamžik. Někdy už už čekal na signál. Horečně uvažoval, potil se, ale vždycky si byl vědom toho, že se v kteroukoli dobu bude třeba muset dát na útěk.

V duchu si tuble situaci promítl snad milionkrát. Předpokládal, že první výstraha k němu dorazí tak měsíc před druhou. Měl by potom asi měsíc na to, aby se připravil. Mohl by tak spojit mezi sebou všechny články, dovést celou věc do konce, zúčtovat, převést výnos, dát všechno do pořádku. Pak by po druhém varovném signálu mohl vypadnout. Okamžitě. Bez váhání. Uniknout tomu peklu. A držet si ho od těla.

Ale nakonec došlo k tomu, že k němu oba signály dorazily tentýž den. A druhý předstihl první. O hodinu. A Hook Hobie neutekl. Hodil za hlavu třicet let pečlivých příprav a zůstal, aby celou věc konečně rozsekl.

1

JACK REACHER SPATŘIL TOHO CHLÁPKA, KDYŽ VEŠEL DVEŘMI. VE skutečnosti tam žádné dveře nebyly. Přední stěna v tomhle lokále prostě chyběla. Bar ústil přímo na chodník. Tam stály stolky se židlemi pod uschlým psím vínem, které poskytovalo snad jen zdání stínu. Venkovní svět od místnosti tedy oddělovala jen imaginární stěna. Reacher předpokládal, že když chtějí bar zavřít, musí stáhnout železnou mříž nebo něco podobného. Pokud ovšem chtějí bar zavřít. Reacher určitě nikdy nic takového nezažil, a to setrval do hodně pozdních hodin.

Ten chlap popošel do temné místnosti a vyčkával, mrkal, jeho oči se musely přizpůsobit přitmě po oslnivém žáru slunce v Key Westu. Bylo to v červenci, přesně ve čtyři hodiny odpoledne, v nejjihuější části Spojených států. O kus níž, než leží Bahamy. Rozžhavené slunce a příšerné vedro. Reacher seděl u svého stolku v zadní části baru, upíjel vodu z plastické lahve a čekal.

Muž se rozhlížel. Bar měl nízký strop, byl obložený dřevem vyuze-
ným dotmava. Skoro jako kdyby pocházelo ze staré ztroskotané pla-
chetnice. Výzdobu měl zajistit bez rozmyslu rozvěšený námořnický
kýč. Nechyběly mosazné předměty, zelené skleněné koule a staré sítě.
Viselo tam i rybářské náčiní, Reacher si to alespoň myslel, i když v ži-
votě nechytil jedinou rybu. Ani se neplavil na lodi. Ale všemu kralo-

valo deset tisíc návštěvenek, které vyplnily i ten nejmenší volný koutek včetně stropu. Skvěly se tu nové i staré a pokroucené, připomínající osobnosti i události několika desetiletí.

Chlápek popošel do místnosti a zamířil k baru. Byl starý. Mohlo mu být tak šedesát, střední výšky, rozložitý. Doktor by mu možná vytkl nadváhu, ale Reacher si pomyslel, že je ještě celkem při síle, i když už má nejlepší léta za sebou. V pohodě se přizpůsobil tomu, že časy se mění, aniž by ho to nějak zvlášť zasáhlo. Byl oblečen jako městský člověk ze severu, který se na skok ocitl někde, kde je pěkné horko. Měl na sobě lehké šedé kalhoty, nahoře široké, dole úzké, tenké pomačkané béžové sako, bílou košili s rozepnutým límečkem, z něhož vystupovala bílomodrá kůže na krku, tmavé ponožky a vycházkové boty. New York nebo Chicago, tipoval Reacher, možná Boston, většinu času v létě stráví v klimatizovaných budovách nebo autech. Tyhle kalhoty a sako má zahrabané někde na dně skříně od té doby, co si je před dvaceti lety koupil, a občas, když se naskytne příležitost, je vytáhne.

Ten člověk se postavil k baru, sáhl do kapsy a vytáhl peněženku. Byla to malá napěchovaná stará věčička z kvalitní černé kůže. Taková peněženka, která se dokáže zformovat přesně podle toho, co do ní nappete. Reacher ho sledoval, jak ji naučeným pohybem otevřel, ukázal ji barmanovi a tiše se ho na něco vyptával. Barman uhnul pohledem, jako kdyby ho urazil. Muž odložil peněženku a uhladil si pramen šedivých vlasů na zpoceném temeni hlavy. Něco zamumlal a barman vytáhl z truhlíku s ledem pivo. Starý muž si přidržel na chvíli studenou lahev u obličjeje a pak se zhluboka napil. Diskrétně si říhl do dlaně a uculoval se nad tímto svým malým prohřeškem.

Reacher odpověděl mohutným douškem vody. Poznal jednoho člověka, který byl v ohromné kondici, byl to belgický voják. Ten mu prozradil, že když bude pít pět litrů minerální vody denně, nebude existovat nic, co by mu zabránilo dokázat všechno, co si zamane. Reacher si spočítal, že pět litrů je přibližně jeden galon, a protože ten Belgičan byl malý štíhlý chlapík, téměř poloviční než on sám, měl by vypít tak dva galony. Deset plných lahví. Od té doby, co byl nucen žít v místním vedru, se touto radou řídil. Prospělo mu to. Nikdy se necítil líp. Každý den ve čtyři hodiny usedl k tomuto stolku a vypil tři lahve vody bez bublinek pokojové teploty. Teď už si vypěstoval takovou závislost na vodě jako kdysi na kávě.

Starý chlapík stál bokem k baru a věnoval se pivu. Pohledem pečlivě pročešával místnost. Kromě Reachera tu až na barmana nikdo nebyl. Starý muž vykročil. Zamával pivem v neurčitém posunku, který měl asi znamenat otázku *mohu?* Reacher kývl směrem k židli proti sobě a ulomil plastický uzávěr třetí lahve. Chlápek ztěžka dosedl. Židle pod ním nebyla pomalu ani vidět. Patřil k tomu druhu lidí, kteří nosí klíče, peníze a kapesníky po kapsách u kalhot, takže působí v bocích mnohem mohutněji, než ve skutečnosti jsou.

„Jste Jack Reacher?“ zeptal se ho přes stůl.

Žádné Chicago ani Boston. Nabeton New York. Měl přesně stejný přízvuk jako jeden člověk, kterého Reacher znal, a ten prvních dvacet let svého života strávil v okruhu sta yardů od Fulton Street.

„Jack Reacher?“ ptal se starý muž znovu.

Při pohledu zblízka vynikly jeho malé moudré oči pod převislým obočím. Reacher se napil a pohlédl na něj přes čirou vodu v lahvi.

„Jste Jack Reacher?“ zeptal se muž potřetí.

Reacher postavil lahev na stůl a zakroutil hlavou.

„Ne,“ zalhal.

Mužova ramena znatelně poklesla zklamáním. Vyhrnul si manžetu a pohlédl na hodinky. Naklonil se na židli, jako by už chtěl vstát, ale pak se zase opřel, zdálo se, že má dost času.

„Čtyři a pět minut,“ řekl.

Reacher kývl. Chlápek zamával prázdnou lahví od piva na barmana, který se hned zjevil s další.

„Vedro,“ poznamenal, „přijde k chuti.“

Reacher opět kývl a usrkl vody.

„Znáte tady nějakého Jacka Reachera?“ vyptával se ten chlap.

Reacher pokrčil rameny.

„Jak vypadá?“ odpověděl otázkou.

Muž se právě zhluboka napil z druhé lahve. Utřel si ústa hřbetem ruky a použil známé diskrétní gesto ve snaze ukrýt další říhnutí.

„To opravdu nevím,“ odpověděl. „Vím jen, že je to velký chlap. To proto jsem se začal vyptávat vás.“

Reacher kývl.

„Tady jsou spousty velkých chlapů,“ poznamenal. „Všude jich je hodně.“

„Ale vy tohle jméno neznáte?“

„A měl bych?“ ptal se Reacher. „A kdo to chce vědět?“

Muž se usmál a kývl, jako by tak chtěl ospravedlnit prohrěšek proti dobrým mravům.

„Costello,“ odvětil. „Rád vás poznávám.“

Reacher sklonil hlavu a v odpověď trochu pozvedl lahev.

„Vymahač dluhů?“ zeptal se.

„Soukromý detektiv,“ řekl Costello.

„Hledáte chlápka, který se jmenuje Jack Reacher?“ vyptával se Reacher. „Co provedl?“

Costello pokrčil rameny. „Pokud vím, tak nic. Jen mi řekli, abych ho našel.“

„A vy si myslíte, že ho najdete tady?“

„Minulý týden tu byl,“ odvětil Costello. „Má konto ve Virginii a poukazuje si tam peníze.“

„Odsud, z Key Westu?“

Costello přitakal.

„Každý týden,“ řekl. „Už tři měsíce.“

„Tak?“

„Takže se tu usadil,“ uvažoval Costello. „Působí tu už tři měsíce. Musíte tedy uznat, že by ho tu měl někdo znát.“

„Jenže tomu tak není,“ namítl Reacher.

Costello zakroutil hlavou. „Vyptával jsem se po celém Duvalu, protože právě tady by se mělo všechno odehrávat. Asi nejbliž ke zdroji jsem se dostal nahore v jednom podřadném baru. Jedna z holek mi tam prozradila, že se tu zdržuje právě tři měsíce jakýsi ohromný chlap, který tu každý den přesně ve čtyři hodiny začne popíjet vodu.“

Odmíchl se a pozorně sledoval Reachera, vyznělo to jako přímá výzva. Reacher usrkl vody a pokrčil rameny.

„Shoda okolností,“ připustil.

Costello přitakal.

„Asi ano,“ poznamenal tiše.

„Ale já slyším i trávu růst,“ namítal Reacher.

Costello souhlasně kýval.

„To jsem čekal,“ prohlásil dvojznačně.

„Kdo se po něm shání?“ vyptával se Reacher.

„Moje klientka,“ odvětil Costello. „Dáma, která se jmenuje paní Jacobová.“

Reacher se napil vody. To jméno mu nic neříkalo. Jacobová? Nikoho toho jména neznal.

„Tak fajn, kdybych ho potkal, zmíním se mu, ale moc vám neslibuju. Nejsem zrovna společenský člověk.“

„Chodíte do práce?“

Reacher přitakal.

„Buduju bazény,“ upřesnil.

Costello se zamyslel, jako kdyby věděl, co to jsou bazény, ale netušil, jak vznikají.

„Asi pracujete s nějakou těžkou technikou.“

Reacher se usmál a zakroutil hlavou.

„Tady se to tak nedělá,“ poznamenal. „Hloubíme je ručně.“

„Ručně?“ opakoval jako ozvěna Costello. „A jak, lopatou?“

„Většinou je tu pro mechanizaci málo místa,“ vysvětloval Reacher.

„Ulice jsou strašně úzké a stromy nízké. Vyjděte jen kousek z Duvalu a uvidíte sám.“

Costello znovu kývl. Najednou vypadal velice spokojeně.

„Pak asi toho Reachera opravdu neznáte,“ připustil. „Podle paní Jacobové to byl důstojník u vojenské policie. Ověřil jsem si to, měla pravdu. Byl majorem. Vyznamenání a podobné náležitosti. Velké zvíře u vojenské policie, alespoň tak mi to řekli. Takový člověk přece nemůže lopatou hloubit bazény.“

Reacher se znovu napil, snažil se potlačit pohnutí.

„Takže co tu podle vás dělá?“

„Tady?“ zeptal se Costello. „To přesně nevím. Hotelovou ochranku? Možná se pustil do podnikání. Třeba působí u vodní motorizované hlídky.“

„A proč je vlastně tady?“

Costello kývl, jako kdyby s touto otázkou počítal.

„Dobrá,“ připustil. „Zapadákov. Ale on tu určitě je. Před dvěma lety odešel z armády, uložil si peníze v bance, která byla nejbliž Pentagonu, a vypařil se. Účty vykazovaly, že pořád vybíral, ale poslední tři měsíce začal ukládat právě odsud. Zasekl se tu, přišel si na pěkné peníze. Najdu ho.“

Reacher přitakal.

„Pořád chcete, abych se tu vyptával?“

Costello zakroutil hlavou. Promýšlel si příští tah.

„Zapomeňte na to,“ řekl.

Naklonil se, vytáhl z kapsy u kalhot pomačkanou roličku bankovek, odpočítal jich pět, položil je na stůl a zvedl se.

„Těšilo mě,“ zvolal, aniž by se ohlédl.

Vyšel dveřmi, které tam vlastně nebyly, do odpoledního žáru. Reacher dopil zbytek vody a sledoval, jak se vzdaluje. Uplynulo deset minut po čtvrté hodině odpoledne.

O hodinu později procházel Reacher po Duval Street, uvažoval, že bude muset zvolit nové bankovní spojení, vyhlížel místo, kde by si dal časnou večeři, a meditoval, proč vlastně Costellovi lhal. Nejdřív ho napadlo, že by se mohl rozšoupnout a použít pár šeků, které měl v kapse u kalhot. Pak se rozhodl, že bude následovat příkladu svého belgického přítele a dá si velký steak, zmrzlinu a další dvě lahve vody. A nakonec usoudil, že lhal, protože to musel udělat.

Neexistoval jediný důvod, proč by se o něj měl zajímat soukromý detektiv z New Yorku. Tam nikdy nežil. Ani v jiném velkém městě na severu. Vlastně nikde doopravdy nebydlel. To byl charakteristický rys jeho života. To ho zformovalo do současné podoby. Byl synem důstojníka námořní pěchoty v aktivní službě a ode dne, kdy ho matka přinesla z porodnického oddělení berlínské kliniky, ho rodiče vláčeli s sebou po světě. Poznal jen nekonečné řady nejrozličnějších vojenských základen, většina z nich ležela v nejvzdálenějších a nehostinných koutech zeměkoule. Pak sám vstoupil do armády, k vojenské policii, a žil a sloužil zase na stejných základnách, dokud jeho jednotku nezrušili a nepropustili ho. Tehdy odjel do Ameriky a potloukal se jako obyčejný turista, než skončil v tomhle zapadáku, veškeré úspory už tehdy byly tytam. Nechal se na několik dní najmout na výkopové práce, těch pár dní se protáhlo na týdny, ty pak na měsíce a on tu pořád trčel.

Neměl nikde žádné žijící příbuzné, po kterých by mohl něco zdědit. Nikomu nic nedlužil. Nikdy nic neukradl, nikoho nepodvedl. Nezplodil žádné dítě. Byl tu jen podle těch pár cárů papíru, které ke své existenci potřebuje každá lidská bytost. Jako kdyby byl neviditelný. A nikdy nepoznal nikoho jménem Jacob, ať už to byl muž nebo žena. Nikdy. Tím si byl jist. Takže ať už chtěl Costello cokoli, jeho to nezajímalo. Alespoň ne natolik, aby vystoupil z anonymity a do něčeho se zapletl.

Protože si už zvykl na to, že je neviditelný. Cosi z přední části mozku mu signalizovalo, že je to něco jako komplex, odcizení jako reakce na vlastní situaci. Předě dvěma lety se všechno náhle ocitlo vzhůru nohama. Najednou už nebyl velká ryba v malém rybníce, stal se z něj nýmand. Už neměl vysokou hodnotu a nebyl váženým členem komunity s přísně vymezenou hierarchií, najednou se stal jedním z dvou set sedmdesáti milionů anonymních civilistů. Býval nepostradatelný a vyhledávaný, teď už byl jen jedním z mnoha. Dřív měl stanoveno, kde má přesně, každou minutu každičkému dne, být, teď se před ním rozprostíraly tři miliony čtverečních mil a možná čtyřicet let bez map a harmonogramů. Přední část mozku mu napověděla, že jeho reakce je pochopitelná, ale defenzivní, reakce muže, který si potrpí na samotu, ale bojí se osamělosti. Věděl, že je to nestandardní reakce, a na to by si měl dát pozor.

Ale ještěrka ukrytá za předním mozkovým lalokem mu našeptávala, že mu to tak vyhovuje. Měl rád anonymitu. Strážil si svou samotu. Byla tak příjemná, pohodlná a uklidňující. Nedal na ni dopustit. Na první pohled působil přátelsky a společensky, nikdy ovšem o sobě skoro nic neprozradil. Rád platil v hotovosti a cestoval po souši. Nikdy nefiguroval na seznamu pasažérů, neměl platební karty. Nikomu neprozradil, jak se jmenuje. V Key Westu se zapsal v levném motelu pod jménem Harry S. Truman. Když zalistoval seznamem hostů, zjistil, že nebyl nijak originální. Figurovala zde jména většiny z jedenačtyřiceti prezidentů, dokonce i ta, o nichž nikdo nic neslyšel, například John Tyler nebo Franklin Pierce. Došlo mu, že v Keys nemá jméno velkou váhu. Lidé na sebe zamávají, usmějí se a pozdraví. Všichni počítají s tím, že určitá dávka soukromí neškodí. To mu vyhovovalo. Až moc, než aby odtud mohl kdykoli vypadnout.

Hodinku korzoval hlučnou výhni, pak opustil Duval a vydal se k restauraci na zastrčeném dvorku. Tam už ho od vidění znali. Objednal si svou oblíbenou značku vody a jako obvykle si tu dal i obrovský steak, který zaplnil celý talíř.

Dostal steak s vejcem a nepřehlednou směsicí zeleniny pěstované v teplých krajích, zmrzlina byla ozdobená horkým čokoládovým krémem a ořechy. Vypil další lahev vody, tu zapil dvěma šálky silné černé kávy. Teď už se jen opřel a spokojeně odpočíval.

Servírka se na něj usmívala. „Všechno v pořádku?“

Reacher úsměv opětoval a kývl.

„To jsem si dal,“ řekl.

„Zdá se, že vám to jde k duhu.“

„Taky mi to tak připadá.“

Byla to pravda. Brzy mu bude devětatřicet, ale nikdy se necítil líp. Vždycky byl ve formě, ale v posledních třech měsících dosáhl vrcholu. Když odešel z armády, měřil 195 centimetrů a vážil 100 kilo. Po měsíci tvrdé práce při budování bazénů v úmorném horku zhubl na 95. Za dva měsíce se vypracoval na 113, působil jako hora vypracovaných svalů. Dokázal vyvinout ohromné pracovní nasazení. Odhadoval, že musí denně přemístit tak čtyři tuny zeminy, kamení a písku. Při vykopávání, nabírání, vyhrabávání a vyhazování všeho toho svinstva lopatou si postupně vybudoval takovou techniku, že při práci celý den dokázal zapojit všechny svaly na těle. Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Byl dohněda opálený a v nejlepší fyzické kondici za celý svůj dosavadní život. Jako kondom nacpaný ořechy, tak ho nedávno ohodnotila jedna dívka. Budil dojem, že musí denně spořádat asi deset tisíc kalorií, aby se udržel ve formě, ovšem mimo obligátních deseti litrů vody.

„Dnes večer pracujete?“ zeptala se servírka.

Reacher se zasmál. Vydělával si na živobytí tím, za co většina lidí utrácela v nablýskaných městských tělocvičnách, a teď se musel vydat na večerní směnu. Tuhle práci by zase většina mužů dělala zadarmo. Dělal vyhazovače ve striptýzovém baru, o němž se zmínil Costello. V Duvalu. Trůnil tam do půl těla nahý, tvářil se přísně, mohl si dát, co se mu zachtělo, ale musel zaručit, že se žádná ze striptérek nedostane do nesnází. A nakonec mu za tohle všechno dali padesát babek.

„Je to otročina,“ poznamenal. „Ale asi to někdo dělat musí.“

Děvče se s ním s chutí zasmálo, potom vyrovnal účet a zamířil na ulici.

Patnáct set mil na sever pod Wall Street v New York City sjel generální ředitel společnosti výtahem o dvě patra do kanceláře svého finančního ředitele. Oba muži vešli do kanceláře současně a usedli bok po boku ke stolu. Byla to honosně zařízená místnost a stůl, připomínající lepší doby, tu teď stál jako melancholické memento toho, že časy se mění. Kancelář se řadila mezi ty ve vyšších patrech, celá byla oblo-

žená tmavým růžovým dřevem, okna zakrývaly krémové plátěné rolety. Mosazné kování, psací stoly úctyhodných rozměrů, italské stolní lampy, ohromný počítač, za který určitě utratili mnohem víc, než bylo zapotřebí. Monitor svítil a čekal na pokyn. Generální ředitel jej zadal a zmáčkl ENTER, na monitoru naskočila tabulka. Byla to jediná tabulka, která mohla vypovědět pravdu o společnosti. To proto ji mohl vyvolat pouze určitý pokyn.

„Tak jdeme do toho?“ zeptal se generální ředitel.

Tento den se měl stát dnem D. D znamenalo *downsizing*, tedy snižování stavu. Jejich personální ředitel v průmyslovém závodě na Long Islandu byl od osmi hodin ráno v jednom kole. Jeho sekretářka vyrovnávala na chodbě před kanceláří dlouhou řadu židlí, na nich vedle sebe usedla dlouhá řada lidí. Ti lidé tu čekali skoro celý den, každých pět minut se posunuli o jedno místo, když došli až na konec, vešli do kanceláře personálního ředitele, kde během těch pěti minut přišli o život, poděkovali jim a rozloučili se s nimi.

„Tak jdeme do toho?“ zeptal se nejvyšší znovu.

Finanční ředitel přepisoval sloupce čísel na papír, odečítal je od sebe a zároveň se díval na kalendář. Pokrčil rameny.

„Teoreticky ano,“ odpověděl. „Ve skutečnosti ne.“

„Ne?“ opakoval generální ředitel znovu.

„Je to otázka času,“ poznamenal finanční ředitel. „To, co jsme podnikli v té továrně, je bezesporu dobrý tah. Osmdesát procent lidí odejde, to nám ušetří jedenadevadesát procent na výplatách, protože jen my dokážeme získat tak levnou pracovní sílu. Ale my je všechny do konce příštího měsíce vyplatíme. Takže nás dalších šest měsíců nezasáhne zvýšený pohyb hotovosti. Po pravdě řečeno, zrovna teď je to s pohybem hotovosti dost zlé, protože všichni ti malí hajzlíci jsou někde v prachu a inkasují šestitýdenní směnky.“

Generální ředitel si povzdechl a přitakal.

„Takže kolik potřebujeme?“

Finanční ředitel pohnul myší a našel si příslušnou kolonku.

„1,1 milionu dolarů,“ řekl. „Na šest týdnů.“

„Banka?“

„Na to zapomeňte,“ odsekl finanční ředitel. „Každý den jim lezu do zadku, aby po mně nechtěli všechno, co jim dlužíme. Vznáším další požadavky a oni se mi smějou do ksichtu.“

„Mohly by vás potkat i horší věci,“ zareagoval generální ředitel. „O to tu teď nejde,“ bránil se finanční ředitel. „Podstatné je, že jakmile vyčmuhají, že na tom pořád nejsme nijak valně, stáhnou půjčky. Okamžitě.“

Generální ředitel poklepal prsty na růžové dřevo a pokrčil rameny.

„Tak prodám nějaké akcie,“ řekl.

Finanční ředitel zakroutil hlavou.

„To nemůžete,“ vysvětloval mu trpělivě. „Kdybyste je dal na trh, strašně by klesly ceny. Naše současné půjčky jistí akcie, a když budou najednou bezcenné, do zítřka nás převálcují.“

„Dohajzlu,“ ulevil si generální ředitel. „Chybí nám šest týdnů. Nehodlám o všechno přijít pro pitomých šest neděl, pro mizerný milion babek. To je přece směšná suma.“

„Jenže my tuhle směšnou sumu nemáme.“

„Tak ji někde musíme splášit.“

Na tuhle poznámku finanční ředitel nereagoval. Ale zdálo se, že má ještě něco na srdci.

„Tak co?“ ptal se generální ředitel.

„Něco se mi doneslo,“ začal. „Od známých. Možná bychom se mohli na někoho obrátit. Na šest týdnů by se to třeba vyplatilo. Slyšel jsem o jedné organizaci. Prý půjčují, když už to jinde nevyjde, je to asi poslední záchrana.“

„Na úrovni?“

„Patrně,“ opáčil finanční ředitel. „Vypadají velice seriózně. Velký úřad ve Světovém obchodním centru. Specializuje se na případy podobné našemu.“

Generální ředitel zamračeně zíral na obrazovku.

„Jaké podobné případy?“

„Jako je ten náš,“ opakoval finanční ředitel. „Když už jste skoro doma a v suchu, ale pořád nemůžete dohlédnout na břeh.“

Generální ředitel kývl a rozhlédl se po kanceláři. Byla to příjemná místnost. A jeho vlastní kancelář o dvě patra výš byla rohová a ještě hezčí.

„Tak dobře,“ řekl. „Udělejte to.“

„To nemohu,“ odvětil finanční ředitel. „Ten chlap se nebude bavit s někým, kdo je podřízený generálnímu řediteli. Musíte to udělat vy.“

Začalo to jednoho klidného večera ve striptýzovém baru. Byl to červnový večer uprostřed týdne, bylo už po zimní sezóně, ale zase trochu brzy

na letní hosty, kteří se tu chtějí smažit. Celou noc se tu nevystřídalo snad ani čtyřicet lidí, dvě dívky za barem, tři dívky tančily. Reacher sledoval ženu jménem Crystal. Tušil, že to není její pravé jméno, ale nikdy se jí na to nezeptal. Byla tu nejlepší. Vydělávala mnohem víc, než kdy vydělával Reacher jako major u vojenské policie. Určitou část jejich příjmů spolkl provoz starého černého porsche. Reacher ho občas zaslechl, jak v časném odpoledni rachotí a úpí kolem pozemků, kde pracoval.

Bar představovala horní dlouhá úzká místnost s ochozem a malé kulaté pódium s naleštěným chromovaným sloupem. Podél ochozu i pódia se táhla řada židlí. Všude byla zrcadla a tam, kde náhodou chyběla, byly stěny vymalovány matnou černí. Celé to místo pulzovalo a rezonovalo hlasitou hudbou, která se linula ze šesti reproduktorů, dostatečně silných na to, aby přehlušily hlučnou klimatizaci.

Reacher stál zády k baru, třetí v pořadí směrem od vchodu. Dost blízko, aby ho bylo vidět zvenčí, a zároveň pěkně daleko, aby všichni v místnosti měli na paměti, že tam je. Žena jménem Crystal právě skončila své třetí vystoupení a táhla zákulisím neškodného chlápka na soukromé představení za dvacet babek, když Reacher zaregistroval dva muže, kteří se objevili na vrcholu schodiště. Přivandrovalci ze severu. Mohlo jim být tak třicet, oba tlustí a bledí. Naháněli hrůzu. Tvrdí hoši ze severu v oblecích za tisíc babek a naleštěných botách. Měli asi pěkně naspěch, aby se sem dostali, neodložili ani své úřednické velkoměstské ohozy. Zasekli se u pokladny a dohadovali se o tři dolary za vstupné. Dívka od pokladny vysílala na Reachera úzkostlivé pohledy. Slezl ze stoličky a přešel k nim.

„Nějaký problém, pánové?“ zeptal se.

Pohyboval se způsobem, který si sám pro sebe překřtil na chůzi univerzitních mazánků. Všiml si, že studenti z koleje se skoro všichni pohybují strašně toporně. Na pláži v šortkách to bylo nejpatrnější. Jako kdyby měli tak mohutné svaly, že nemohli dát nohy k sobě a normálně chodit. Pomyslel si, že u pětadesátikilového kluka to musí vypadat dost směšně. Ale přesvědčil se, že chlap, který měří skoro dva metry a má přes metrák, tak může vzbuzovat hrůzu. Chůze univerzitních mazánků teď patřila k jeho bojovému arzenálu. A působilo to. Ty dva chlapy v oblecích za tisíc dolarů to taky pochopitelně upoutalo.

„Nějaký problém?“ zeptal se znovu.

Obvykle to stačilo. Většina se podle toho zařídila. Ale tihle dva ne.

Když se k nim přiblížil, cítil, že z nich cosi vyzařuje. Jakási směsice hrozby a důvěrnosti. Možná i drzost. Znamka toho, že jsou zvyklí si jít za svým. Ale tady byli daleko od domova. Dost daleko na jihu, aby se začali chovat obezřele.

„Žádný problém, Tarzane,“ odvětil muž po levé straně.

Reacher se usmál. Už ho mockrát přivolali, ale k něčemu takovému ještě ne.

„Tři doláče za vstup,“ řekl. „Nebo dozadu dolů zadarmo.“

„Chceme si jen s někým promluvit,“ vysvětloval muž po pravici.

Oba dva nezapřeli určitý přízvuk. Odněkud z New Yorku. Reacher pokrčil rameny.

„Tady si moc nepopovídáme,“ poznamenal. „Strašně tu řve muzika.“

„Jak se jmenujete?“ ptal se chlap po levici.

Reacher se znovu usmál.

„Tarzan,“ odpověděl.

„Hledáme nějakého Reachera,“ naléhal. „Jacka Reachera. Znáte ho?“

Reacher zakroutil hlavou.

„Tak si musíme promluvit s děvčaty,“ trval na svém chlápek. „Řekli nám, že by ho mohly znát.“

Reacher opět zavrtěl hlavou.

„Neznají,“ poznamenal.

Chlap po pravici nakukoval Reacherovi přes rameno do dlouhé úzké místnosti. Zamračeně zíral na dívky za barem. Počítal s tím, že Reacher tu představuje veškerou ostrahu.

„Tak fajn, Tarzane, uхни,“ řekl. „Jdeme dovnitř.“

„Umíte číst?“ ptal se Reacher. „Snad je to čitelný?“

Ukázal nahoru na upozornění nad pokladnou. Černé na bílém tam stálo, že vedení podniku má právo udělit zákaz vstupu.

„Já jsem vedení podniku,“ vysvětloval Reacher. „Zakazuju vám vstoupit.“

Muž upíral zrak někam mezi ceduli a Reacherův obličej.

„Potřebujete to přeložit?“ ptal se ho Reacher. „Mám vám to slabikovat? Znamená to, že já jsem tu šéf a vy nemůžete dovnitř.“

„Dej si pozor, Tarzane,“ zamručel chlápek.

Reacher ho nechal přiblížit, rameno vedle ramene, pak trochu ustoupil. Zvedl levou ruku a chytil ho za loket. Narovnal dlaní kloub a zabořil prsty do citlivých nervů zadní strany jeho tricepsu. Jako

kdyby ho praštil do brňavky. Muž vyskočil, jako by dostal ránu elektrickým proudem.

„Dolů,“ nabádal ho Reacher jemně.

Druhý chlápek se snažil z toho nějak vybruslit. Reacher si toho všiml a dal mu to najevo. Zvedl levou ruku do úrovně očí, aby upozornil, že je připravený zasáhnout. Byla to obrovská hnědá pracka ztvrdlá mozoly od násady lopaty, muž výzvu přijal. Pokrčil rameny a vydal se dolů po schodech. Reacher ho postrčil napřaženou dlaní.

„Ještě se uvidíme,“ poznamenal muž.

„Vem s sebou všechny kámoše,“ volal za ním Reacher. „Každej tři babky za vstup.“

Pohlédl zpátky do místnosti. Tanečnice jménem Crystal stála přímo za ním.

„Co chtěli?“ ptala se.

Pokrčil rameny.

„Někoho hledají.“

„Někoho, komu říkají Reacher?“

Kývl.

„To je dnes už podruhý,“ řekla. „Předtím tu byl takovej dědouš. Ten zaplatil tři babky. Chceš jít za nima? Proklepnout si je?“

Váhal. Strhla z barové stoličky jeho košili a podala mu ji.

„Jen běž. Tady bude klid. Tichá noc.“

Vzal si košili. Srovnal rukávy.

„Dík, Crystal,“ řekl.

Oblékl si košili a zapnul se. Mířil ke schodům.

„Není zač, Reachere,“ volala za ním.

Otočil se, ale ona už odcházela na pódium. Pohlédl zběžně na pokladní a zamířil dolů na ulici.

V Key Westu bývá v jedenáct hodin večer docela rušno. Někdo už se přehoupl do druhé poloviny noci, jiný právě začíná. Hlavní třída se jmenuje Duval, táhne se přes ostrov od východu na západ a koupe se v hluku i světle. Reacher neměl strach, že by na něj ti chlápci čekali právě na Duvalu. Tam je moc lidí. Kdyby se mu chtěli pomstít, vybrali by si klidnější místo. O taková tu nebyla nouze. Zejména na sever od Duvalu se každý mohl ocitnout rychle v klidnější zóně. Samotné město bylo miniaturní. Nevelké bloky domů. Krátkou procházkou

kolem dvaceti bloků se dojde do míst, která Reacher pokládal za předměstí. Tam hloubil bazény na stísněných dvorcích za malými domky. Pouliční osvětlení je rozmístěno namátkově a hluk z baru se postupně ztrácí v silném bzukotu nočního hmyzu. Pach piva a kouře vystřídá aroma tropických rostlin kvetoucích i tlejících v zahradách.

Opsal při chůzi v šeru jakousi spirálu. Nenarazil na nikoho. Krácel středem ulice. Ve výklenku dveří se nikdo neskrýval, chtěl jim poskytnout deset nebo patnáct stop otevřeného prostoru, aby se mohli schovat. Neměl obavy, že by po něm stříleli. Ti chlápci neměli pistole. V takových oblecích by je neutajili. Byly moc těsné na to, aby se v nich mohlo cokoli skrýt. A obleky zároveň signalizovaly, že se na jih vydali ve spěchu. Museli letět. A letět letadlem se zbraní v kapse by byl pěkný odvaz.

Vzdal to asi tak po míli. Malé městečko, ale pořád dost velké na to, aby se v něm ztratili dva chlápci. Zabočil doleva podél hřbitova a zamířil zpátky do vřavy. Na chodníku u plotu spatřil muže. Ležel tam, jak dlouhý tak široký, a nehýbal se. Na tom by v Key Westu nebylo zase tak nic moc divného, ale tady něco nebylo v pořádku. Něco hodně povědomého. Byla to jeho paže. Měl ji uvězněnou pod tělem. Tohle by mu ramenní nervy neumožnily, ať už by byl jakkoli opilý nebo zfetovaný. Povědomé mu bylo jeho světlé sako. Polovinu těla měl světlou, spodní půli tmavou. Běžové sako, šedé kalhoty. Reacher se zastavil a rozhlédl se. Přistoupil blíž. Sklonil se k němu.

Byl to Costello. Obličej měl napadrť. Zalitý krví. Po modrobílé městské kůži v trojúhelníku rozhalenky se mu klikatily ztvrdlé hnědé potůčky. Reacher se mu snažil nahmatat tep za uchem. Nic. Hřbet ruky mu položil na odhalenou pokožku. Byla studená. Ještě žádné známky po ztuhnutí, ale byla přece teplá noc. Ten člověk mohl být mrtvý asi tak hodinu.

Prohlédl mu kapsy. Nacpaná peněženka byla pryč. Pak se mu zahleděl na ruce. Konečky prstů měl odříznuté. Všech deset. Rychlé přesné řezy něčím šikovým a hodně ostrým. Ne skalpelem. Širší žiletkou. Možná speciálním nožem na linoleum.

2

„JE TO MOJE CHYBA,“ ŘEKL REACHER.
Crystal zakroutila hlavou. „Tys toho chlapa nezabil,“ namítla.
Pak na něj zostra pohlédla. „Nebo ano?“

„Dovolil jsem, aby ho zabili,“ odpověděl Reacher. „Je v tom snad nějaký rozdíl?“

Bar byl od jedné po půlnoci zavřený a oni seděli vedle sebe na židličkách u vstupu na prázdné pódium. Světla byla vypnutá a nehrála hudba. Žádný zvuk kromě klimatizace ztlumené na čtvrtinu. Ta vysávala hustý kouř a pach potu a vypouštěla vše do poklidné noci v Keys.

„Měl jsem mu to říct,“ uvažoval Reacher. „Jasně že jo, měl jsem mu říct, že jsem Jack Reacher. Pak by mi vyklopil, co měl na srdci, a teď už by byl doma. A já bych se pak už mohl na všechno vykašlat. Nic by mi to neudělalo a on by mohl být naživu.“

Crystal měla na sobě bílé tričko. Víc nic. Bylo to dlouhé tričko, ale ne dost. Reacher se na ni nedíval.

„Proč se o to všechno staráš?“ zeptala se.

Byla to otázka typická pro Keys. Nebyla tak otrlá, jen ji zmátl jeho zájem o cizince, který k nim zavítal. Pohlédl na ni.

„Cítím odpovědnost.“

„Ne, ty cítíš vinu,“ namítla.

Kývl.

„Ale to nemusíš,“ oponovala. „Tys ho nezabil.“

„A je v tom nějaký rozdíl?“ zeptal se znovu.

„Jasně že je,“ odpověděla. „Kdo to byl?“

„Soukromý detektiv,“ odpověděl. „Hledal mě.“

„Proč?“

Zavrtěl hlavou.

„Netuším,“ řekl.

„A ti dva chlápci přišli s ním?“

Opět zakroutil hlavou.

„Ne,“ odpověděl. „Ti chlapi ho zabili.“

Pohlédla na něj vyděšeně. „Vážně?“

„To je moje domněnka,“ připustil. „Nepřišli s ním, tím jsem si jistý.“

Byli mladší a bohatší než on. V těch oblecích? Určitě nevypadali jako jeho podřízení. A mimoto, on za mnou přišel sám. Takže ti dva museli pracovat pro někoho jiného. Zřejmě je vyslali, aby ho sledovali a vypátrali, co tu pohledává. Takže potom se o mě začali taky zajímat.“

„Zabili ho, aby se dozvěděli tvé jméno?“

„Vypadá to tak,“ odvětil.

„Řekneš to policajům?“

Další otázka, která charakterizovala Keys. Zaplést se s policajty bylo důvodem pro dlouhou vážnou diskusi. Potřetí zakroutil hlavou.

„Ne,“ řekl.

„Najdou ho a pak se o tebe taky začnou zajímat.“

„Ne hned. Nemá u sebe žádné doklady. Dokonce nebudou moct sejmout ani otisky prstů. Bude jim trvat týdny, než zjistí, kdo to byl.“

„Tak co chceš dělat?“

„Chystám se najít paní Jacobovou,“ odvětil. „Klientku. Ona mě hledá.“

„Ty ji znáš?“

„Ne, ale chci ji najít.“

„Proč?“

Pokrčil rameny.

„Potřebuju zjistit, o co tu běží,“ vysvětloval.

„Proč?“ ptala se znovu.

Vstal a pohlédl na ni do zrcadla na stěně. Najednou byl hrozně ne-trpělivý. Nedočkavý, aby se vrátil do reality.

„Ty víš proč,“ řekl jí. „Toho chlapa zabili, protože měl něco společného se mnou, takže teď už se mě to týká, rozumíš?“

Natáhla dlouhou bosou nohu na židli, ze které právě vstal. Považovala možná jeho pocity za rozmar. Logický, ale divný, třeba jako lidové tance.

„No dobře, a co dál?“ zeptala se.

„Půjdu do jeho kanceláře,“ uvažoval. „Možná měl sekretářku. Musí tam přece být nějaké záznamy. Telefonní čísla, smlouvy s klienty. Takhle paní Jacobová byla zřejmě jeho poslední případ. Bude to asi vrchol hranice.“

„A kde měl kancelář?“

„To nevím,“ připustil. „Někde v New Yorku, usuzuju podle jeho přízvuku. Znímá jako jméno, vím, že to byl bývalý policajt. Bývalý policajt jménem Costello, bylo mu asi tak šedesát. Nebude těžké tu kancelář najít.“

„On byl dřív policajt?“ ptala se. „Proč myslíš?“

„Většina soukromých čmucharů je na tom stejně, chápeš?“ vysvětloval. „Odcházejí brzy do důchodu a nemají moc peněz, vyvěsí si firemní tabulku, jsou jako orchestr o jednom hráči, rozvody a pohřešované osoby. A ty informace o mé bance? Znal i ty nejmenší podrobnosti. Nemohl to zjistit jinak, než že mu udělal laskavost nějaký starý kámoš, který je ještě ve službě.“

Usmála se, v očích se jí mihl náznak zájmu. Vykročila a přistoupila k němu k baru. Stála vedle něj, blízko, bokem proti jeho stehnu.

„Jak to, že se v tom tak vyznáš?“

Zaposlouchal se do hluku ventilátoru.

„Taky jsem byl detektiv,“ odvětil. „U vojenské policie. Třináct let. Byl jsem dobrý. Nemám jen tenhle pěkný ksicht.“

„Ty nemáš *dokonce ani* ten pěkný ksicht,“ odsekla. „Jen si nelichot. Kdy začneš?“

„Myslím, že hned teď. Určitě musím chytit nejbližší let z Miami.“

Znovu se usmála. Tentokrát obezřele.

„A jak se chceš dostat na Miami?“ zeptala se. „Teď v noci?“

Opětoval její úsměv. Drze.

„Odvezeš mě tam,“ řekl.

„Dáš mi čas, abych se oblékla?“

„Jen boty,“ upřesnil.

Šel s ní ke garáži, kde měla zaparkovaný svůj starý porsche. Vytáhl dveře, ona vklouzla do auta a nastartovala. Odvezla ho půl míle na sever k motelu, jela pomalu, čekala, než se auto zahřeje. Mohutné pneumatiky rachotily po rozbitém dláždění a s žuchnutím zapadaly do děr. Opatrně zajela na parkoviště naproti vstupní hale ozářené neone. Motor běžel. Otevřel dvířka, ale pak je zase tiše zavřel.

„Jedem dál,“ řekl. „Nechci si s sebou nic brát.“

Rychle kývla.

„Tak fajn, připoutej se,“ upozornila ho.

Zařadila jedničku a vyrazila městem. Projela po North Roosevelt Drive. Zkontrolovala tachometr a zabočila doleva na cestu dlážděnou kameny. Zapnula antiradar. Sešlápla pedál až k podlaze, zadní kola se protočila. Reacher to zatlačilo do koženého sedadla, jako kdyby opouštěl Key West na palubě stíhačky.

Po celou cestu na sever ke Key Largo se ručička tachometru šplhala přes stovku. Reacher si cestu užíval. Crystal byla výborná řidička. Klidná, úsporná v pohybech, automaticky řadila rychlosti, vytáčela motor na plné obrátky, udržovala malé auto uprostřed svého pruhu, využívala odstředivou sílu. Smála se, její dokonalý obličej osvětlovala červená čísla tachometru. S tímhle autem není lehké jet rychle. Těžký motor má umístěný kus za zadní nápravou, ten mohl vůz rozpohybovat jako zlomyslné kyvadlo, a řidič, který by se okamžitě nevzpamatoval, by měl smůlu. Ale ona se s tím dokázala vypořádat. Míli za míli křížovala povrch vozovky tak rychle jako lehké letadlo.

Pak se najednou rozječel antiradar a asi míli před nimi se objevilo Key Largo. Prudce zabrzdila, předrkocala se městem, pak to znovu sešlápla a vyrazila na sever k temnému horizontu. Ostrá zatáčka doleva, přes most, na americkou pevninu a na sever k městu zvanému Homestead po rovné silnici bez zatáček, protínající bažiny. Pak ostře vpravo na dálnici, to všechno při plné rychlosti, antiradar nastavený na maximum, takže před pátou hodinou ranní byli na odbočce k Miami. Zastavila na odpočívadle a čekala, motor běžel.

„Takže děkuju za odvoz,“ řekl Reacher.

Usmála se.

„Bylo mi potěšením,“ opáčila. „To mi věř.“

Otevřel dvířka a pohlédl před sebe.

„Tak fajn,“ poznamenal. „Doufám, že se ještě uvidíme.“

Zavrtěla hlavou.

„Tomu sám nevěříš,“ poznamenal. „Chlapi jako ty se nikdy nevracejí. Prostě odejdou, tím to končí.“

Seděl v teple. Motor vrněl a bublal. V chladiči při ochlazení lupalo. Naklonila se k němu. Sešlápla spojku a zařadila jedničku, tak se k němu mohla lépe dostat. Ovinula mu ruku okolo krku a pevně ho políbila na rty.

„Sbohem, Reachere,“ řekla. „Nakonec jsem ráda, že jsem se dozvěděla, jak se jmenuješ.“

Opětoval její polibek, tvrdě a dlouze.

„A jak se jmenuješ ty?“ zeptal se.

„Crystal,“ odpověděla a zasmála se.

Smál se s ní, přitom se zvedl a vystoupil z auta. Natáhla se a zavřela za ním dvířka. Nastartovala motor a vyrazila. Stál na obrubníku a díval se, jak odjíždí. Předjela hotelový autobus a zmizela z dohledu. Tři měsíce života s ní se mu vypařily jako pára nad hrncem.

V pět hodin ráno, padesát mil na sever od New York City, ležel v posteli generální ředitel, nespál, zíral do stropu. Ten byl čerstvě vymalovaný. Celý dům byl vymalovaný. Zaplatil malířům víc, než si většina jeho zaměstnanců vydělala za rok. Vlastně jim sám neplatil. Zfalšoval fakturu a proplatila ji firma. Položka se ztratila někde jako součást celkové sedmimístné sumy z fondu pro údržbu budov. Sedmimístná suma na debetním účtu, která posílala jeho firmu ke dnu, stejně jako těžký náklad potopí nakloněnou loď. Jako poslední stéblo naložené na hřbet velblouda.

Jmenoval se Chester Stone. Jeho otec i dědeček se jmenovali stejně. Dědeček založil firmu, tenkrát se tabulce říkalo hlavní účetní kniha a byla vyplňována ručně perem. Účetní kniha jeho dědečka měla obsáhlejší část příjmů. Byl hodinářem, který zaznamenal velice brzy nástup filmového průmyslu. Využil své zkušenosti s ozubenými kolečky a zkonstruoval miniaturní mechanismus, z něhož vzešel projektor. Přibral společníka, který získal odbyt v Německu. Spolu ovládli trh a sklízeli úspěch. Společník zemřel jako mladý, neměl žádné dědice. Filmový průmysl se rozrůstal po celém světě. Stovky kin. Stovky projektorů. Pak tisíce. Desítky tisíc. Posléze ozvučení. Pak širokoúhlé promítání. Obrovské plus v účetních knihách.

Potom přišla televize. Kina se zavírala, ta, která odolala, se zuby nehty držela starého zařízení, dokud fungovalo. Jeho otec, Chester Stone II., se stále držel v obraze. Rozšiřoval sortiment. Přihlížel k oblíbě domácího filmování. Osmimilimetrové projektory. Přesné kamery. Zlatá éra Kodachromu. Nový výrobní závod. Velký zisk z rané verze elektronkového počítače IBM.

A pak došlo k návratu filmu. Jeho otec zemřel, mladý Chester Stone III. se ocitl u kormidla, rozmáhal se multiplex. Čtyři projektory, dvanáct, šestnáct, tam všude dříve stačil jeden. A pak stereo. Pět kanálů, dolby, dolby digital. Bohatství a úspěch. Svatba. Stěhování do luxusního sídla. Auta.

A posléze video. Domácí promítání šlo tak rychle ke dnu jako žádná z technických vymožeností v téhle branži. Přišla konkurence. Bezohledný souboj s novými výrobky firem v Německu, Japonsku, Koreji a na Tchaj-wanu, ten ho připravil o spoustu zakázek. Zoufalá snaha získat odbyt na cokoli malého vyrobeného z plechu přesně seřízenými nástroji. Byl ochoten dělat cokoli. Příšerné zjištění, že mechanická práce je hudbou minulosti. Boom pevných mikročipů, RAM, hracích skříní. Netušil, jak by měl vyrobit přesně ta zařízení, která zaručovala obrovský zisk. V tichém softwaru jeho příručního počítače se hromadil velký deficit.

Žena ležící po jeho boku bděla. Rozsvítla, otevřela oči, otáčela hlavou zleva doprava. Nejdřív pohlédla na hodiny a potom na manžela. Zaregistrovala jeho pohled upřený na strop.

„Nemůžeš spát?“ zeptala se tiše.

Neodpověděl. Pohlédla stranou. Jmenovala se Marylin. Marylin Stoneová. Byla už za Chestera provdaná dlouho. Dost dlouho na to, aby pochopila. Pochopila všechno. Neznala skutečné podrobnosti, neměla hmatatelné důkazy, nechápala přesně obsah, ale přesto všechno věděla. A jak by mohla nevědět? Měla přece oči i mozek. Bylo to už strašně dávno, kdy sledovala, jak se zboží jejího manžela pyšně vyjímá v regálech obchodů. A už hodně dlouho je žádný magnát nepozval na večeri na počest podepsání velké zakázky. A už si ani nepamatovala, kdy Chester prospal v klidu celou noc. Takže jí to bylo jasné.

Ale nenechala se tím deprimovat. Bohatší nebo chudší, no bože, tak uvažovala, a přesně tak to myslela. Je dobré být bohatý, ale chudý může být také šťastný. Ne že by měli být po celý život chudí jako ně-

kteří lidé. Mohou prodat ten pitomý dům, zlikvidovat všechny ty strašné krámy, a pořád by na tom byli o poznání líp, než si kdy dovedla představit. Pořád ještě byli mladí. Ne úplně, ale zdaleka ne tak staří. Zdraví. Měli zájem o věc. Měli jeden druhého. Chester se pořád držel. Zešedivěl, ale pořád byl v dobré kondici, pevný a energický. Milovala ho. A on miloval ji. A ona byla ve formě, byla si toho vědoma. Bylo jí přes čtyřicet, ale v duchu se cítila na devětadvacet. Stále štíhlá, světlavlasá, pořád přitažlivá. Podnikavá. Zkrátka se cítila dobře, v každém směru této staré fráze. Všechno bude v pořádku. Marilyn Stoneová se zhluboka nadechla a převalila se. Zabořila se do matrace. Znovu se ponořila do spánku, v půl šesté ráno, zatímco její manžel ležel tiše vedle ní a zíral do stropu.

Reacher stál v odletovém terminálu, vdechoval klimatizovaný vzduch, osvětlení propůjčovalo jeho opálení nažloutlý nádech, naslouchal nespočtým rozhovorům vedeným ve španělštině a sledoval televizní obrazovku. New York byl na prvním místě seznamu, přesně tak si to představoval. Prvním letem dne byla za půl hodiny Delta do LaGuardia přes Atlantu. Druhá byla Mexicana, ta mířila na jih, a třetí United, také do LaGuardia, ale přímo, ta odlétala za hodinu. Zamířil k prodeji letenek na United. Zeptal se na cenu letenky, ovšem ne zpáteční. Kývl a odcházel.

Přemístil se do umývárny a postavil se před zrcadlo. Vytáhl z kapsy roličku bankovek, oddělil z ní potřebnou sumu, přičemž se snažil použít co nejvíc drobných. Pak si zapnul košili až ke krku a uhladil si dlaní vlasy. Potom vyšel a zamířil k přepážce Deltu.

Cena letenky byla stejná jako u United. Tušil, že to tak asi bude. Dopadlo to tak nakonec vždycky. Odpočítal drobné, jednodolarovky, deseti a pětidolarovky, dívka u přepážky je převzala, vyrovnala a zastrčila do příslušné přihrádky.

„Vaše jméno, pane?“ zeptala se.

„Truman,“ odvětil Reacher. „Jako ten prezident.“

Děvče na něj upřelo rozpačitý pohled. Možná se narodila v cizině v posledních okamžicích Nixonovy vlády. Nebo snad v prvním roce Carterovy. Reachera to zase až tak moc nezajímalo. On sám se narodil v zahraničí na začátku Kennedyho éry. Nehodlal se už o tom dál dohadovat. Truman byl i pro něj jménem ze vzdálené minulosti.

Divka vytukala jméno do počítače a ten vytiskl letenku. Vložila ji do pouzdra s červenomodrou zeměkoulí, pak ji přetrhla.

„Teď už vás můžu zaregistrovat,“ vysvětlovala.

Reacher kývl. Problém při placení letenky v hotovosti, zejména na Miami International, zapříčinila drogová válka. Kdyby před přepážkou pyšně vytáhl svou roličku stodolarovek, dívka by byla nucena šlápnout na malý tajný knoflík na podlaze pod stolkem. Pak by musela ťukat do klávesnice, dokud by zleva i zprava nepřišel policista. A policie by spatřila velkého drsného opáleného chlapa s hromadou peněz v hotovosti a na první pohled by ho považovala za kurýra. Jejich strategií je potírat drogy, to jistě, ale peníze taky. Nenechají tě je uložit do banky, nenechají tě je utratit, aniž bys upoutal všeobecnou pozornost. Předpokládají, že normální občan používá na velké nákupy plastické karty. Zejména při cestování. A zvláště na letišti u přepážky, dvacet minut před odletem. Tenhle předpoklad by mohl vést ke zpoždění, hádkám a papírování, což byly tři věci, jimž se Reacher vždycky moc rád vyhnul. Takže proto zvolil opatrný postup. Tvářil se jako člověk, který by nemohl mít kreditní kartu, ani kdyby ji chtěl, jako nešťastný nemajetný nýmand. Zapínal si košili a pečlivě ohmatával malé bankovky, a tím jen potvrzoval celkový dojem. Působil nejistě a rozpačitě. U úředníků za přepážkou si získal sympatie. Všichni byli mizerně placeni, všichni živořili se svou vlastní, téměř vyčerpanou kreditkou. Takže když vzhledli a uviděli chlápka, který je na tom ještě o trochu hůř než oni, instinktivní reakcí byla sympatie, ne podezřívavost.

„Východ B6, pane,“ řekla dívka. „Dala jsem vám to k okýnku.“

„Dík,“ odpověděl Reacher.

Kráčel k východu a o patnáct minut později se hnul po ranveji, silně mu to připomínalo pocit, který zakoušel v Crystalině porschi, až na to, že měl mnohem míň místa na nohy a sedadlo vedle něj bylo prázdné.

Chester Stone to vzdal v šest hodin. Zamáčkł budík půl hodiny před tím, než měl začít zvonit, a vyplížil se potichu z postele, aby nevzbudil Marylin. Sundal z háčku župan a vydal se z koupelny dolů do kuchyně. Měl příliš překyselený žaludek, než aby byt' jen pomyslel na snídani, tak si jen uvařil kávu a zamířil do apartmá pro hosty, kde si mohl dát sprchu bez obav, že bude dělat velký hluk. Chtěl nechat Marylin vyspat a nechtěl, aby zjistila, že on spát nemůže. Každou noc se

probouzela a komentovala to nemálo poznámkami, ale nikdy se k tomu nevracela, takže nakonec usoudil, že na to do rána buď zapomněla, nebo si myslí, že se jí to zdálo. Byl skálopevně přesvědčen, že o ničem neví. A byl šťastný, že se mu to podařilo uchovat v tajnosti, protože stačilo, že se musel potýkat se svými problémy, natož aby si navíc dělal těžkou hlavu s ní, jestli o něj nemá strach.

Oholil se a ve sprše přemítal, co si oblékne a co podnikne. Pravdou bylo, že by k tomu člověku měl lézt po kolenou. Poslední východisko z nouze. Jeho poslední naděje, poslední šance. Někdo, kdo má celou jeho budoucnost v hrsti. Tak jak se má k takovému člověku přiblížit? Po kolenou ne. Takhle se podle pravidel obchody neuzavírají. Když na sobě necháš znát, že nutně potřebuješ půjčku, nedostaneš ji. Musíš se tvářit, že ji vlastně ani moc nepotřebuješ. Jako kdyby to pro tebe nemělo zas tak velký význam. Jako kdybys byl jen napůl rozhodnutý, jestli toho chlapa pozvedneš na svou úroveň a necháš ho, aby se vyhříval na tvých úspěších, k nimž přispěl jen zanedbatelným přičiněním. Jako kdyby tvou největší starostí bylo učinit rozhodnutí, kterou nabídku s půjčkou máš přijmout.

Bílou košili, samozřejmě, a decentní vázanku. Ale který oblek? Italské jsou možná trochu lacině okázalé. Armaniho ne. Musí vypadat jako seriózní muž. Dost bohatý na to, aby si koupil třeba dvanáct obleků od Armaniho, to jistě, ale moc rozumný, než aby ho to někdy napadlo. Velmi rozumný a velice vytižený důležitými záležitostmi, než aby ztrácel čas nákupy na Madison Avenue. Usoudil, že tradice je přesně ten rys, který by měl zdůraznit. Nepřetržitá tradice tří generací v obchodních úspěších, ta se mohla odrazit v dynastickém přístupu k oblékání. Dědeček přivedl jeho otce ke svému krejčímu a totéž udělal otec s ním. Pak se rozhodl pro oblek od firmy Brooks Brothers. Starý, ale pěkný, decentní, vzdušný, na červen trochu teplý. Dokáže oblek od Brooks Brothers sehrát dvojí bluf? Jako kdyby hlásal: jsem tak bohatý a úspěšný, že vážně nezáleží na tom, co nosím? Nebo bych vypadal jako ztracená existence?

Stáhl ho z ramínka a přidržel si ho u těla. Klasický, ale staromódní. Vypadal by jako šupák. Pověsil ho zpátky. Zkusil šedý Savile Row z Londýna. Perfektní. Udělal z něj pravého gentlemana. Rozumného, elegantního, velice důvěryhodného. Vybral si kravatu s jemným vzorkem a solidní černé boty. Oblékl se a otáčel se zleva doprava před zrcadlem.

Lepší už to být nemohlo. Když takhle vypadá, musí si věřit. Dopil kávu, lehce se dotkl rtů a proklouzl do garáže. Nastartoval Mercedes Benz a ve tři čtvrtě na sedm ujížděl po nepřecpané dálnici Merrit.

Reacher strávil padesát minut na pevnině v Atlantě, pak opět vzlétl a nesl se na východ a sever směrem k New Yorku. Přes Atlantik se vyhouplo slunce a pronikalo dovnitř okénky zprava, přinášelo s sebou mrazivý jas rozbřesku ve velkých výškách. Popíjel kávu. Letuška mu nabízela i minerálku, ale on si vzal jenom kávu. Byla hustá a silná, dával přednost černé. Měla mu aktivizovat mozkové závity. Snažil se vzpomenout, kdo, kčertu, může být paní Jacobová. A proč platila Costella, aby se hnal přes celou zemi a snažil se ho najít.

Dolétli nad LaGuardii. To Reacher miloval. Nízké, zpomalené kroužení nad Manhattanem v jasném ranním slunci. Jako milion filmů bez ozvučení. Letadlo se rozhoupalo a naklonilo se. Pod nimi ubíhaly vysoké budovy, pozlacené sluncem. Twin Towers. Empire State Building. Chrysler a jeho nejmilejší Citicorp. Potom zakroužili dokola a klesali k severnímu pobřeží Queens a přistáli. Když přejížděli k terminálu, za kouřovými okny se na druhém břehu řeky rýsovaly budovy Midtownu.

Schůzku měl sjednanou na devět hodin. To ho rozčilovalo. Ne kvůli času. Devět hodin znamenalo pro většinu manhattanské obchodnické komunity půl cesty ránem. Ta hodina mu nijak nevadila. Byla to skutečnost, že má schůzku. Už to bylo strašně dávno, co si Chester Stone domluvil schůzku, aby si s někým promluvil. Možná to dělal jeho dědeček v raných dobách podnikání. Od té doby ale všechno fungovalo jinak. Všichni tři Chesterové Stoneové, ať už první, druhý nebo třetí, měli sekretářky, které se taktně snažily propašovat pokorné žadatele do přeplněného programu. Mnohokrát čekali několik dnů na případné okénko, a pak další hodiny v předpokojí. Ale teď to bylo něco jiného. A to ho štvalo.

Přišel brzy, protože ho šířily obavy. Strávil čtyřicet minut ve své kanceláři a zvažoval své možnosti. Neměl žádnou. Ať už to bral z jakéhokoli konce, od úspěchu ho dělilo 1,1 milionu dolarů a šest týdnů. A to ho také vázalo. Protože se nejednalo o teatrální třesk a následný požár. Nebyla to úplná katastrofa. Byla to přiměřená a realistická

odezva na trh, to měl na paměti celou cestu, ale ne tak docela. Jako od-
vážné odpálení míče, který přistane kousíček od hřiště. Hodně, hodně
blízko, ale ne dost.

V devět hodin ráno představuje Světové obchodní centrum šesté nej-
větší město ve státě New York. Větší než Albánie. Pouhých šestnáct
akrů plochy, na níž se ale ve dne pohybuje 130 000 lidí. Chester Stone
si připadal, jako by všichni kroužili okolo něj, když tak stál na náměs-
tíčku. Jeho dědeček by mohl stát v řece Hudson. Sám Chester sledo-
val z okna vlastní kanceláře, jak se zavázka propadá do vody a z řeciště
vyrůstají ohromné věžáky. Pohlédl na hodinky a vešel dovnitř. Výta-
hem vyjel do osmdesátého osmého patra a vystoupil do tiché prázdné
chodby. Byly tam nízké stropy a celý prostor byl úzký. Míjel zavřeně
dveře do kanceláří. Dovnitř bylo možné nahlédnout malým otvorem
vyplněným sklem a dráty. Našel správné dveře, pohlédl přes sklo
a zmáčkl bzučák. Zámek cvakl a on vešel do prostoru recepcce. Vypa-
dalo to tu, kupodivu, dost obyčejně, jako v normálních úředních pro-
storách. Pult vyrobený z mosazi a dubu měl vzbudit dojem bohatství,
za ním seděl muž. Chvilí počkal, pak si protáhl záda a přešel k němu.

„Chester Stone,“ oznámil stroze. „Jsem objednan na devátou hodinu
u pana Hobieho.“

Ten muž v recepci byl prvním překvapením. Čekal na tomhle místě
ženu. A druhé překvapení bezprostředně následovalo. Nenechali ho
čekat. Počítal, že ho na chvíli usadí v recepci na nějakou nepohodlnou
židli. Přesně tak to sám dělal. Když k němu nějaký zoufalec přišel že-
brat o půjčku, která pro něj byla poslední nadějí, nechal ho dvacet
minut vydusit. Byl to snad jednoduchý psychologický tah?

Kancelář, do níž vstoupil, byla rozlehlá. Museli tu určitě vybourat
pár zdí. Panovalo tu temno. Celou jednu stěnu tvořilo okno, ale bylo
zakryto vertikálními žaluziemi, které propouštěly jen tenké proužky
světla. Stál zde velký stůl, otočený tak, že uzavíral čtverec se třemi
křesly. Po stranách každého křesla stál stolek s lampou. Uprostřed
ohromný čtvercový kávový stolek, mosaz a sklo, pod ním kobereček.
Tohle všechno vyvolávalo dojem obývacího pokoje naaranžovaného ve
výkladní skříně.

Za stolem seděl muž. Stoneovi trvalo dlouho, než k němu došel.
Propletl se mezi křesly a protáhl se okolo stolu. Přistoupil k němu.
Napřáhl pravou ruku.

„Pan Hobie?“ řekl. „Jsem Chester Stone.“

Muž za stolem byl popálený. Celou jednu stranu obličeje odshora dolů měl zjizvenou. Šupinatou jako hadí kůži. Stone v šoku odvrátil pohled, ale koutkem oka na něj pořád pokukoval. Připadal mu jako připálené kuřecí stehno, ale kůže měla nepřírozně růžovou barvu. V místě, kudy probíhala jizva, mu nerostly normální vlasy. Tam mu přepadaly hrubé chomáče. Ty byly tvrdé a spečené, ale pleť na nepopálené straně měl jemnou a vrásčitou. Mohlo mu být tak padesát nebo pětapadesát. Seděl tu, židli přistrčenou až ke stolu, ruce v klíně. Stone stál proti němu a snažil se neuhýbat pohledem, s rukou napřaženou nad stolem.

Byl to hrozně trapný okamžik. Není nic trapnějšího než být připravený si s někým potřást rukou, když on vaše gesto ignoruje. Každému by připadalo hloupé tu takhle stát, ale snad ještě horší by bylo ruku od-táhnout. Takže to vydržel a vyčkával. Muž se pohnul. Pomocí levé ruky se odstrčil od stolu. Zvedl pravou ruku, aby se se Stonem přivítal. Ale nebyla to ruka. Byl to nablýskaný kovový hák. Začínal kus pod manžetou, měl tvar velkého písmena J, byl vyrobený z nerezové oceli a nablýskaný jako sochařské dílo. Stone už ho málem stiskl, ale pak se vzpamatoval. Muž na pohyblivé části obličeje vykouznil prchavý, velkorysý úsměv. Jako kdyby se ho něco takového vůbec nemohlo dotknout.

„Říkají mi Hook Hobie,“ řekl. „Prostě Hák Hobie.“

Posadil se s nehybným obličejem, hák držel před sebou jako předmět pro průzkum. Stone polkl a snažil se znovu nabýt rovnováhy. Nevěděl, jestli by mu neměl podat levou ruku. Věděl, že někteří lidé to tak dělají. Jeho prastrýce ranila mrtvice. Posledních deset let života vždycky potřásl levou rukou.

„Posaďte se,“ pobídl ho Hook Hobie.

Stone vděčně kývl a couvl. Usedl na kraj křesla. Trochu se převážil, ale byl rád, že mohl alespoň něco udělat. Hobie si ho prohlížel, položil paži na stůl. Hák ťukl na dřevo, ozval se jemný kovový zvuk.

„Chcete si vypůjčit peníze,“ konstatoval.

Popálená část obličeje se ani nepohnula. Byla silná a tvrdá jako krokodýlí hřbet. Stone cítil, že se mu zvedá žaludek, a zahleděl se na kávo-vý stolek. Pak kývl a položil si ruce na kolena. Znovu kývl a snažil se rozpomenout na svůj scénář.

„Potřebuji překlenout určité období,“ vysvětloval. „Šest týdnů, celkem 1,1 milionu.“

„Banka?“ ptal se Hobie.

Stone zíral na podlahu. Deska stolku byla ze skla, pod ní prosvítal vzorovaný kobereček. Významně pokrčil rameny, jako kdyby chtěl do jediného gesta vměstnat sto závažných bodů tajemné obchodní strategie, a přitom hovořil s mužem, který přesně věděl, o čem mluví.

„To bych radši nedělal,“ řekl. „Máme samozřejmě svazek existujících půjček, ale snížil jsem je na nejnižší možnou mez, až na příznivé procento. To vše je založené na předpokladu, že jde o fixní částku, pevně stanovené podmínky bez pohyblivé složky. Jistě pochopíte, že se mi nechce porušit tuto dohodu kvůli tak směšné částce.“

Hobie pohnul pravou rukou. Hák drhnul po dřevě.

„Kecy, pane Stone,“ pronesl tiše.

Stone neodpověděl. Naslouchal zvuku, který vydával hák.

„Byl jste někdy v armádě, pane Stone?“ zeptal se ho Hobie.

„Co prosím?“

„Povolali vás? Co takhle Vietnam?“

Stone polkl. Popáleniny a hák.

„Nedostal jsem se tam,“ vysvětloval. „Dostal jsem odklad, právě jsem nastoupil na univerzitu. Samozřejmě že jsem strašně toužil, abych taky mohl nastoupit, ale když jsem promoval, už bylo po válce.“

Hobie pomalu kývl.

„Já jsem nastoupil,“ řekl. „Jedno jsem tam pochopil, a to je význam hromadění informací. A tenhle poznatek využívám při svých obchodech.“

V temném pokoji se rozhostilo ticho. Stone kývl. Pohnul hlavou a zíral na okraj stolu. Pak změnil strategii.

„Tak dobře,“ připustil. „Těžko mi můžete vyčítat, že jsem si to trochu přibarvil.“

„Vy jste v podstatě pěkně v hajzlu,“ poznamenal Hobie. „Platíte ve skutečnosti své bance srážky z půjčky a oni vám odmítají poskytnout další peníze. Ale vy děláte docela dobře, když se z toho snažíte vyhrabat. Už jste z toho skoro venku.“

„Téměř,“ souhlasil Stone. „Zbývá jen šest týdnů a 1,1 milionu, to je všechno.“

„Specializují se,“ podotkl Hobie. „Každý se specializuje. Mým oborem jsou přesně takové případy, jako je ten váš. Podle všeho akce zá-

sadního významu s dočasnými a omezenými problémy. Tyto problémy nemohou vyřešit banky, protože ty se specializují na jiné oblasti, na ty, kdo jsou úplně pitomí a nemají naprosto žádnou představitost.“

Pohnul znovu hákem, přešel s ním přes dubovou desku.

„Mé ceny jsou rozumné,“ pokračoval. „Já nejsem žralok v oblasti půjček. Nehovoříme tu o stoprocentních úrocích. Viděl bych to asi takhle: 1,1 milionu, řekněme tedy šest procent, která by pokryla šest týdnů.“

Stone si znovu položil ruce na stehna. Šest procent na šest týdnů? To je ekvivalent ročního podílu z čeho? Téměř padesát procent. Půjčit si teď 1,1 milionu znamená vrátit všechno plus šedesát šest tisíc dolarů jako úrok za šest týdnů. Jedenáct tisíc dolarů za týden. Nejsou to úplně žraločí podmínky. Nicméně to k nim nemá moc daleko. Ale on nakonec bude muset souhlasit.

„A co záruky?“ ptal se Stone.

„Zaujmu spravedlivý postoj,“ odpověděl Hobie.

Stone se přinutil zvednout hlavu a pohlédnout na něj. Případalo mu to jako nějaký test. Pevně zaťal čelisti. Předpokládal, že když už se dostal tak daleko, bude nejlepší taktikou otevřenost.

„Akcie nemají žádnou hodnotu,“ hlesl tiše.

Hobie kývl svou znetvořenou hlavou, jako kdyby ho odpověď potěšila.

„Právě teď nemají,“ souhlasil. „Ale brzy se jejich hodnota zvýší, nemám pravdu?“

„Jen kdyby vaše vystavení bylo časově omezeno,“ řekl Stone. „Zisk dvaadvacet, souhlasíte? Akcie se zhodnotí, až vám zaplatím. Až se z toho ze všeho vymotám.“

„Takže já je vlastně zhodnotím,“ poznamenal Hobie. „Já tu nejednám o časově omezeném převodu. Chci zaujmout právoplatné postavení a hodlám si ho udržet.“

„Udržet si ho?“ vyzvídal Stone. Nemohl se ubránit, v jeho hlase se zrcadlilo překvapení. Dvaapadesát procent a navrch ještě akcie?

„Tak to dělám vždycky,“ vysvětloval Hobie. „Jsem sentimentální. Rád si ponechávám malý podíl na obchodu, kterému napomáhám. Většina klientů je za takovou dohodu vděčná.“

Stone polkl. Pohlédl stranou. Zhodnotil své možnosti. Pokrčil rameny.

„Jistě,“ připustil. „Domnívám se, že je to rozumné.“

Hobie natáhl levou ruku a posunul se, aby otevřel zásuvku. Vytáhl z ní tištěný formulář. Posunul ho k němu přes stůl.

„Tohle jsem připravil,“ řekl.

Stone se naklonil z křesla a natáhl se po něm. Byla to hotová smlouva o půjčce: 1,1 milionu, šest týdnů, šest procent, a standardní protokol o převodu akcií. Milion dolarů pro něj ještě nedávno nebyla zase tak ohromná částka, a může to tak zase být, a to dost brzy. Přivřel oči.

„Jinak to nejde,“ poznamenal Hobie. „Jak už jsem vám vysvětloval, specializuji se. Tuhle část trhu mám v malíčku. Jinde líp nepořídíte. Pravdou je, že se jinde s takovou sračkou neuchytíte.“

Hobie seděl šest stop daleko za stolem, ale Stoneovi připadalo, jako kdyby seděl vedle něj v křesle a cpal mu ten příšerný ksicht do obličeje a svým hákem mu rval vnitřnosti z těla. Kývl, byl to jen nevýrazný, tichý pohyb hlavy, a sáhl do kapsy pro mohutné pero Mont Blanc. Natáhl se a podepsal obě listiny ležící na studeném skle kávového stolku. Hobie ho sledoval a v odpověď také kývl.

„Předpokládám, že budete chtít převést peníze na operativní účet,“ uvažoval. „Kde to hned nevyčmuhají jiné banky.“

Stone jako ve snách opět přikývl.

„To bude nejlepší,“ souhlasil.

Hobie si všechno poznamenal. „Budete to tam mít za hodinu.“

„Děkuji,“ pronesl Stone. Připadalo mu to vhodné.

„A teď jsem to já, kdo se vydává všanc,“ řekl Hobie. „Šest týdnů, žádná hmatatelná jistota. Vůbec z toho nemám dobrý pocit.“

„Neměl by se vyskytnout žádný problém,“ hlesl Stone a upíral zrak na podlahu.

Hobie přikývl.

„Jsem si jistý, že se nevyskytne,“ souhlasil. Naklonil se dopředu a zmáčkl před sebou knoflík na domácím telefonu. Stone slyšel bzučák, ozývající se tlumeně z předpokoje.

„Stoneovu složku, prosím,“ pronesl Hobie do mikrofonu.

Na okamžik se rozhostilo ticho, pak se otevřely dveře. Muž ve funkci recepčního prošel ke stolu. Nesl tenkou zelenou složku. Uklonil se a položil ji před Hobieho. Odporučel se a tiše za sebou zavřel dveře. Hobie použil hák a přistrčil mu složku k přední hraně stolu.

„Podívejte se,“ vybídl ho.

Stone se nahrbil a složku převzal. Otevřel ji. Uvnitř byly fotografie. Několik velkých o rozměru osmkrát deset, lesklých a černobílých. Na první fotce byl jeho dům. Jasný snímek pořízený z vozu, který zastavil